

Sportouders

Eind vorig jaar verscheen er een boekje van Maarten Westermann getiteld 'Sportouders'.

In dit boek worden de verhalen van tien ouders van bekende Nederlandse topsporters beschreven, zowel van hun jeugd als de periode dat ze grote successen behaalden. Het is een prachtig boek om te lezen. Er is alleen een nadeel; omdat winnaars altijd gelijk hebben, hebben de ouders van winnaars ook altijd gelijk. Achteraf is het altijd gemakkelijk om te zeggen dat deze ouders de juiste weg hebben bewandeld, maar hoeveel ouders zijn er waarbij de kinderen net niet de topsportstatus hebben bereikt. En wat is daar allemaal goed gegaan en vooral misgegaan? Het zou heel interessant zijn om ook deze ouders eens te interviewen, waarbij het 'KREKT NET' was.

Ook bij het kaatsen komen we ze tegen; de sportouders. Bij de hoofdklasse wedstrijden soms prominent, vaak minder prominent, maar in ieder geval trots op de prestaties van hun kinderen. Maar wat is er aan vooraf gegaan in de periode dat hun kinderen opgroeiden? Om daar een redelijk beeld van te krijgen moet u voor de aardigheid eens een pupillen of school jongens of -meisjes partij bekijken. De ouders zijn vaak alles tegelijk; coach, trainer, telegrafist, 'blokjerinner' enz. Maar bovenal moeten ze ouder zijn. Maar hoe vaak is dat het geval? Hoe vaak is het zo dat ouders zich mee laten slepen in de emotie van het spel, dat je je soms als kind voor je eigen ouders moet schamen?

In het boekje van Maarten Westermann komen een aantal ouders aan het woord, die allemaal op hun eigen manier met hun topsportende kinderen zijn omgegaan. Een aantal ouders is zelf topsporter geweest, hetzij in dezelfde tak van sport danwel in een andere tak van sport. Deze ouders hebben in ieder geval zelf het zweet van de kleedkamers geroken en kunnen hun kinderen dus heel wat meegeven. Deze ouders weten hoe belangrijk het is om ervoor te zorgen dat hun kinderen het plezier in de sport behouden, zodat ze niet op hun twintigste zijn opgebrand als het aan het oogsten toe is. Hoe vaak zie je niet dat dit wel gebeurd. In de verschillende verhalen komt telkens naar voren dat je de kinderen eerder af moet remmen dan stimuleren, anders komt er een moment dat het zich tegen je gaat keren.

Een hele andere groep ouders zijn die ouders welke zelf nooit topsport hebben bedreven, of de topsport niet hebben gehaald. Deze groep ouders is waarschijnlijk veel 'gevaarlijker' voor hun kind dan de eerste groep. Het is moeilijk om je kinderen op een gegeven moment 'uit handen te moeten geven' aan coaches en begeleiders die hopelijk het beste met je kind voor hebben. Maar het uit handen geven is ook maar heel betrekkelijk, want als ouders blijft er nog genoeg te doen, zoals iedere keer wassen, heel veel wassen, na iedere training en wedstrijd. Daarnaast mag je op alle mogelijke maar vooral onmogelijke tijden voor eten zorgen, wat dan ook nog vaak sportgericht moet zijn. Moeders worden vaak specialisten op het gebied van koolhydraten, voedingssupplementen enz..vaders mogen avonden achtereen extra trainingen aan hun kinderen geven en stimuleren als het even niet zo goed gaat. Daarnaast ben je taxichauffeur, sponsor (wat kost het allemaal?) en je mag vooral troosten als je kinderen weer eens een teleurstelling moeten verwerken. Het grote gevaar bij deze groep ouders dreigt als ze na een aantal jaren langs de velden denken dat ze ook verstand van de sport gaan krijgen, dan ontstaan vaak de conflicten met trainers e.d.

Niet iedereen heeft dezelfde weg afgelegd als Hans Veldkamp, de vader van Bart. Hij heeft gedurende zes jaren alle mogelijke trainerscursussen gedaan om zijn eigen zoon zo optimaal mogelijk te begeleiden. Ook judocoach Cor van der Geest heeft er moeite mee om het verschil tussen vaderschap en coach met elkaar te combineren. Op het moment dat er tussen ouders en coaches ruzies dreigen te ontstaan wordt het heel belangrijk om afstand te nemen. In dit verband is het verhaal van Astrid van den Hoogenband, de moeder van Pieter misschien wel kenmerkend. Astrid was zelf een redelijk begenadigd zwemster die zelfs de limiet voor de Olympische spelen van München zwom. Om de een of andere duistere reden werd ze echter niet uitgezonden. Astrid was een van de voorbeelden waarbij iemand op te jonge leeftijd was opgebrand door te veel trainen. Zij bracht Pieter de eerste beginselen bij van het zwemmen. Maar toen bleek dat Pieter echt getalenteerd was heeft ze haar direct als coach teruggetrokken. Astrid: "Zelf bemoei ik mij overigens nergens meer mee, mijn plaats is op de tribune. Toen ik doorkreeg dat Pieter echt goed was heb ik gezegd, dit wordt niks wanneer hij doorgaat met mij als trainster. Als hij de top haalt, heeft hij mij nodig als zijn moeder. Voor

een schouder als het goed gaat en een schouder als het fout gaat. Als ik hem was blijven coachen, dan was hij zijn moeder kwijtgeraakt”.

Het kaatsseizoen staat weer op het punt van beginnen, en langs de kant zullen weer trotse, coachende, schreeuwende, troostende, woedende, stimulerende, blokjerinnende, waterflesgevende ouders staan die allemaal hun stinkende best doen om hun eigen kinderen zo goed mogelijk te laten kaatsen. Ik hoop dat jullie de wijze woorden van Astrid van den Hoogenband ter harte nemen. Een plezierig kaatsseizoen toegewenst.

J. Eijzenga